

Günahların bağışlanması ve duâların kabulü

“Peygamber Efendimiz (asm), ‘Kim Ramazan ayını Allah’tan sevap umarak tutarsa geçmiş günahları affolur” buyuruyor. Böyle müjdeler başka amellerde de var. Meselâ Ramazan gecelerinde namaz kılanın veya Kadir Gecesini ihyâ edenin de geçmiş günahlarının bağışlanacağı müjdeleniyor. Böyle müjdeleri nasıl anlamalıyız? Kılmadığı namazları da bağışlanır mı? Kul hakkı da bağışlanır mı? Günahkâr iken duâlarımız kabul olur mu?”

Kur’â’nda, “Rahmetim her şeyi kuşatmıştır”¹ buyuran Cenâb-ı Hak, bir Hadis-i Kudsîde, “Kulum Beni nasıl tanırsa onunla öyle muâmele ederim”² buyuruyor.

Şu hadîs-i şerif de, Cenab-ı Hakk’ın günahlarımızın affı konusundaki yaklaşımını en güzel biçimde yansıtıyor: Peygamber Efendimiz (asm) Rabbi’nden bildiriyor: “Kul bir günah işlediğinde, ‘Allah’ım! Günahımı bağışla!’ diye pişmanlıkla bağışlanmak dilerse Yüce Allah buyurur ki: ‘Kulum bir günah işledi de, günahı bağışlayan ve bu günahla kendini sorumlu tutacak Rabbi bulunduğunu bildi.’” Sonra kul, elinde olmadan tekrar hatâ işler de, ‘Yâ Rabbim! Benim günahımı bağışla!’ derse, Allah: “Kulum bir günah işledi de, Rabbinin günahı bağışlayan ve bu günahla sorumlu tutacak olduğunu bildi” buyurur. Sonra kul döner tekrar günah işler. Ama nihâyet pişman olur ve: ‘Ey Rabbim, Günahımı bağışla!’ diye yakarır. Yüce olan Allah buyurur ki: ‘Kulum bir günah yaptı da, kendisinin günahı bağışlayan ve bu günahla sorguya çekecek Rabbi bulunduğunu bildi. Ben de kulumu bağışladım” buyurur.³

Cenâb-ı Hak bağışlama ve mağfiret konularında çok açık ve net konuşuyor. Anlaşıyor ki, hangi günah olursa olsun, gerçek bir pişmanlıkla tövbe edildiğinde Cenâb-ı Allah’ın affını hak ediyor.

Ama yüce dînimizde günah ve hatâlar için şüphesiz farklı telâfi yolları vardır ve bu ayrı ayrı bildirilmiştir. Meselâ namaz kılmamak günah olduğu gibi, Ramazan ayında bilerek oruç yemek de günahdır. Namaz kılmamanın telâfisi, yine namaz kılmaktır. Oruç tutmamanın telâfisi, yine oruç tutmaktır. Kezâ kul hakkının telâfisi, bu hakkı ödemek ve helâlligini almaktır. Kezâ şirkin telâfisi tevâde girmektir, yani Allah'ın var ve bir olduğuna îmân etmek ve bu îmânda sebat etmektir.

Kul bir yandan eksikliklerini telâfi etme gayreti içinde olur; bir yandan da tövbe ve istiğfarda bulunur. Yapmadığı ibâdetleri Allah'a bir fitrat borcu bilir ve kazâen yapmaya başlar. Günahlarından pişmanlık duyar ve Allah'ın bağışlayıcı olduğunu bilerek Allah'a döner. Bu esnada yeniden günah işerse, acziyetini ve zaafiyetini bilerek, boyun büküp yeniden Allah'ın af ve bağışlamasına sığınır. Yani kul için af ve bağışlanma kapısı ölene kadar kapanmaz. Kul, Allah'ın bağışlayıcı olduğunu bilmeli, ümidini kesmemeli; ancak kendisine düşen vazîfeleri de, güç yetirebildiği oranda yapmalı, ameline güvenmemelidir.

Günahkâr iken duâlarımızın kabul olmayacağı gibi bir genelleme İslâm'da yoktur. Bilakis İslâm bizi hep Rabbimize yönlendiriyor. Kul her konuda, her başı derde girdiğinde, her zaman ve her halde "içtenlikle" duâ etmekle mükelleftir. Cenâb-ı Allah duâlara öyle çabuk cevap veriyor ve bunun için en küçük bir iyiliği bile öyle değerlendiriyor kiâ!'

Dilerseniz, şu olaya bir bakalım: Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) anlatıyor: "Sizden önceki kavimlerden birisinde bir gün erkeklerden üç kişilik bir grup yola çıktı. Gecelemek için bir mağaraya sığındılar. Derken, dağdan kopan büyük bir kaya parçası onların üzerine mağaranın ağızını kapattı. Birbirlerine baktılar; Allah'a sığınmaktan ve duâ etmekten başka çâreleri yoktu. Birbirlerine, 'Bizi ancak sâlih amellerinizle duâ etmeniz kurtarır!' dediler ve duâ etmeye başladılar.

"İçlerinden biri: 'Allah'ım! Benim yaşlı ve kocamış bir anam ve babam vardı. Akşam olunca ben onlardan evvel ne çoluk-çocuk, ne de hizmetçilerimden hiç birisine bir şey içirmezdim. Bir gün hayvanlarımı otlatacak ağaçlık bir yer aramak arzûsu beni uzaklara götürdü. Onların uyku saatlerine kadar geri dönemedim. Geldiğim zaman onların akşam sütlerini sağdım. Fakat onları uyumuş halde buldum. Kendilerini uyandırmayı ve onlardan evvel çoluk-çocuk ve hizmetçilerime akşam sütü içirmeyi hoş görmedim. Çocuklarım ayaklarımın etrafında ağlaşırken ben süt bardağı elimde olduğu halde, onların uyanmasını gözeterek şafak sökesiye kadar yerimde bekledim. Nihâyet uyanıldılar. Akşam sütlerini içtiler. Allah'ım! Eğer ben şu yaptığımı Senin rızân için yapmışsam, şu kayadan dolayı düştüğümüz sıkıntıyı gideriver' dedi.

“Kaya gerçekten biraz açıldı. Fakat çıkmaları için yeterli değildi. Diğeri: ‘Allah’ım! Benim amcamın bir kızı vardı. O bana insanların en sevimlisi idi. Onu çok şiddetli seviyor ve arzû ediyordum. Bir kıtlık senesinde o bana geldi. Kendisini bana teslim etmesi karşılığında ona yüz yirmi altın vereceğimi söyledim. İsteğimi kabul etti. Fakat tam murâdına ereceğim zamanda, ‘Allah’tan kork!’ dedi. Onu çok sevdiğim ve arzûladığım halde bıraktım. Altınları da ona bıraktım. Yâ Rab! Eğer ben bunu sırf Senin rızân için yapmışsam içinde bulunduğumuz sıkıntıyı gider’ dedi.

“Kaya gerçekten biraz daha açıldı. Fakat o aralıktan dışarıya çıkmaya imkân bulamıyorlardı. Üçüncüsü şöyle yalvardı: ‘Allah’ım! Ben bir takım ameleler kiralamıştım. Birisi hâriç diğerlerinin ücretlerini kendilerine verdim. O kişi hakkını almadan bırakıp gitti. Ben de onun parasını onun namına çalıştırıp çoğalttım. O kadar ki, çok mal meydana geldi. Bir zaman sonra adam geldi ve: ‘Ey Allah’ın kulu, bana ücretimi ver!’ dedi.

“Ben de vadiyi göstererek: ‘Şu gördüğün deve, sığır, koyun ve hizmetçi... hepsi senindir’ dedim. Adam: ‘Ey Allah’ın kulu, benimle eğlenme’ dedi. Ben: ‘Seninle alay etmiyorum’ dedim. Bunun üzerine malların hepsini alıp, götürdü gitti. Onlardan hiçbir şey bırakmadı. Allah’ım! Eğer ben yaptığımı sırf Senin rızân için yapmışsam, bulunduğumuz şu sıkıntıyı bizden gider’ dedi.

“Nihâyet kaya tamamen açıldı ve mağaradan yürüyerek çıktılar.”⁴

Dipnotlar:

- 1- A’râf Sûresi: 156
- 2- Buhârî, Tevhîd, 15
- 3- R. Sâlihîn, 420
- 4- R. Sâlihîn, 12